

Modern Trends in Scientific Research on Public Administration of Regional Development

UDC: 35:332.135-047.37

DOI: <https://doi.org/10.15421/152418>**Korniievskiy Serhii**Ph.D., <https://orcid.org/0000-0001-5089-1006>, korniievskiy.serhii@pdaba.edu.ua*Przdniprovskaya State Academy of Civil Engineering and Architecture (Dnipro, Ukraine)*

Abstract

Relevance: The extremely challenging conditions faced by Ukraine due to the armed aggression of the Russian Federation demand a much more effective use of the resources available to government bodies for the implementation of state policies, including regional development policy. Under such circumstances, the issue of utilizing innovative approaches to this policy, such as interregional integration, attracts the attention of scholars and underscores the relevance of the chosen research topic.

The purpose of the study is to examine modern trends in scientific research in the field of public administration of regional development.

Results: Research in the field of public administration of regional development contributes to a more comprehensive and thorough understanding of the problems and challenges faced by regions. Public administration is increasingly oriented towards achieving sustainable development goals, taking into account environmental, economic, and social aspects. The methodology for selecting the optimal interregional project based on economic, social, budgetary, and environmental components using the method of multi-criteria optimization will facilitate the achievement of these tasks. The use of digital technologies significantly enhances the efficiency of administrative processes. Technologies aid in the analysis and forecasting of socio-economic processes, improve communication between the government and citizens, and increase the transparency and accountability of administrative decisions.

Conclusions: An important aspect is the integration of scientific research with the practice of public administration. In the context of globalization, there is a need to understand and adapt best practices of public administration, taking into account international experience. The growing use of digital technologies in public administration enhances the efficiency and transparency of processes that regulate regional development. Due to the increasing complexity of challenges in modern conditions, management models are becoming more adaptive and flexible, aimed at responding to changes in economic, social, and environmental environments. Therefore, the article emphasizes the necessity of combining academic research with the practical application of knowledge in public administration to achieve sustainable regional development.

Keywords: regional development, regional development policy, interregional integration, interregional projects, smart specialization concept, cluster policy, digital platforms

Сучасні тенденції у сфері наукових досліджень публічного управління регіональним розвитком

Корнієвський Сергій*Придніпровська державна академія будівництва та архітектури (Дніпро, Україна)*

Анотація

Актуальність. Надзвичайно складні умови, в яких перебуває Україна внаслідок збройної агресії російської федерації, вимагають набагато більш ефективного використання наявних в органах влади ресурсів для реалізації державних політик, в тому числі політики регіонального розвитку. За такої ситуації проблематика використання інноваційних напрямів реалізації цієї політики, таких як міжрегіональна інтеграція, привертає увагу науковців й зумовлює актуальність обраної теми дослідження.

Метою дослідження є розгляд сучасних тенденцій у сфері наукових досліджень публічного управління регіональним розвитком.

Результати. Дослідження у сфері публічного управління регіональним розвитком сприяють більш комплексному та всебічному розумінню проблем та викликів, з якими стикаються регіони. Публічне управління все більше орієнтується на досягнення цілей сталого розвитку, враховуючи екологічні, економічні та соціальні аспекти. Вирішенню цих завдань сприятиме методика відбору оптимального міжрегіонального проекту на основі економічної, соціальної, бюджетної та екологічної складових із застосуванням методу багатокритеріальної оптимізації. Використання цифрових технологій дозволяє значно підвищити ефективність управлінських процесів. Технології допомагають в аналізі та прогнозуванні соціально-економічних процесів, покращують комунікацію між урядом та громадянами, а також підвищують прозорість та підзвітність управлінських рішень.

Висновки. Важливим аспектом є зближення наукових досліджень із практикою публічного управління. У контексті глобалізації виникає потреба у розумінні та адаптації кращих практик публічного управління з урахуванням міжнародного досвіду. Зростання використання цифрових технологій в публічному управлінні сприяє підвищенню ефективності та прозорості процесів, що регулюють регіональний розвиток. Завдяки збільшенню складності викликів у сучасних умовах, моделі управління стають більш адаптивними та гнучкими, спрямованими на реагування на зміни в економічному, соціальному та екологічному середовищах. Отже, стаття підкреслює необхідність поєднання академічних досліджень з практичним застосуванням знань у публічному управлінні для досягнення сталого регіонального розвитку.

Ключові слова: регіональний розвиток, політика регіонального розвитку, міжрегіональна інтеграція, міжрегіональні проекти, концепція розумної спеціалізації, кластерна політика, цифрові платформи

Стаття надійшла / Article arrived: 09.03.2024

Схвалено до друку / Accepted: 31.03.2024

Вступ.

У сучасних умовах особливу актуальність набуває дослідження тенденцій публічного управління регіональним розвитком. Публічне управління відіграє ключову роль у забезпеченні сталого розвитку регіонів, враховуючи необхідність ефективного використання ресурсів, адаптації до нових викликів та забезпечення соціально-економічного добробуту населення. Різноманітні аспекти децентралізації, розвиток партнерських відносин між урядом, бізнесом та громадськими організаціями, а також інтеграція екологічної стійкості стають невід'ємною частиною сучасного наукового дискурсу в цій сфері.

Дослідження сучасних тенденцій у публічному управлінні регіональним розвитком дозволяє виявити нові можливості для підвищення ефективності управлінських процесів, впровадження інноваційних підходів та розробки стратегій, спрямованих на забезпечення збалансованого розвитку регіонів. Вивчення успішних практик децентралізації, аналіз впливу технологічних інновацій та цифровізації, а також оцінка екологічних аспектів є важливими напрямками наукових досліджень, які сприяють формуванню оптимальних моделей управління.

Актуальність.

Сучасні тенденції у сфері наукових досліджень публічного управління регіональним розвитком набувають все більшої актуальності в умовах глобалізації та швидких змін у світовій економіці. Це зумовлено необхідністю підвищення ефективності державного управління, адаптації до нових викликів та забезпечення сталого розвитку регіонів.

Вплив глобалізації та технологічних інновацій. Завдяки глобалізації, регіони стають більш відкритими до зовнішніх впливів, що вимагає від урядів швидкої реакції та адаптації до нових умов. Технологічні інновації, зокрема цифровізація та розвиток інформаційно-комунікаційних технологій, створюють нові можливості для публічного управління, дозволяючи ефективніше використовувати ресурси та забезпечувати прозорість і підзвітність.

Децентралізація та місцеве самоврядування. Децентралізація влади є однією з ключових тенденцій у публічному управлінні. Це дозволяє регіонам самостійно приймати рішення, що стосуються їхнього розвитку, та ефективніше реагувати на місцеві потреби. Наукові дослідження в цій сфері зосереджені на аналізі успішних практик децентралізації, вивченні її впливу на соціально-економічний розвиток та визначенні оптимальних моделей управління.

Участь громадськості та партнерство. Сучасні дослідження підкреслюють важливість залучення громадськості до процесу прийняття рішень. Це не лише підвищує легітимність управлінських рішень, але й сприяє більш повному врахуванню потреб і інтересів населення. Розвиток партнерських відносин між урядом, бізнесом та громадськими організаціями також є важливим аспектом ефективного регіонального управління.

Виклики та перспективи. Сучасні наукові дослідження зосереджуються на ідентифікації та подоланні основних викликів у сфері публічного управління регіональним розвитком. Це включає розробку нових методів та інструментів для підвищення ефективності управлінських процесів, а також впровадження інноваційних підходів до стратегічного планування та управління ресурсами.

Отже, дослідження у сфері публічного управління регіональним розвитком визначають необхідність адаптації до сучасних викликів та можливостей, що виникають в умовах глобалізації та технологічного прогресу. Інноваційні підходи до управління, децентралізація, участь громадськості та екологічна стійкість є ключовими елементами, які визначають успішний розвиток регіонів у сучасному світі.

Метою дослідження є розгляд сучасних тенденцій у сфері наукових досліджень публічного управління регіональним розвитком.

Аналіз попередніх публікацій.

Питання регіонального розвитку, формування та реалізації політики регіонального розвитку привертають значну увагу науковців. Так, підходи до визначення поняття "регіон" досліджуються у роботах Реутова В. Є., Головенко Н. З. (2010). Теоретичні визначення понять "регіональний розвиток" та "розвиток регіонів" розглядаються в роботах Гонти О. І. (2013), Кузнецова А. О. (2011). Розвиток економічних та соціально-гуманітарних зв'язків між регіонами, а також вплив дій органів влади на інтеграційні процеси досліджено в працях Деркач Т. В. (2016), Дунаєва І. В. (2016). Порівняльно-історичний розгляд галузевого та регіонального підходів до формування політики регіонального розвитку зроблено Романюком С. А. (2013). Проблематика імплементації в практику регіонального управління підходу смартспеціалізації розглядається в роботах Швець Н. В. (2010). Отже, дослідження сучасних тенденцій у публічному управлінні регіональним розвитком дозволяє виявити нові можливості для підвищення ефективності управлінських процесів.

Результати дослідження.

В умовах сучасної децентралізованої системи публічного управління регіональним розвитком необхідним є більш детальний аналіз наявних теоретичних визначень в цій сфері.

Сьогодні існують декілька основних підходів до визначення поняття “регіон”, серед яких: територіальний, системний та управлінський (Реутов, Головченко, 2010). Зазначені підходи дозволяють сформулювати визначення, згідно з яким регіон – це системне утворення в межах адміністративно-територіальної одиниці субнаціонального рівня, яке поєднує політичну (управлінську), економічну, соціальну та екологічну підсистеми та характеризується як зовнішнім впливом на її елементи у вигляді державної політики регіонального розвитку, так і внутрішнім впливом у вигляді рішень місцевих органів влади.

На основі динамічного та структурного підходів можна узагальнити відмінності понять “регіональний розвиток” та “розвиток регіонів” та розуміти під регіональним розвитком процес змін у соціальній, екологічній, економічній та управлінській підсистемах регіонального системного утворення, який орієнтований на позитивну динаміку параметрів рівня і якості життя населення на основі збалансованого відтворення потенціалів регіону (Гонта, 2013; Кузнецов, 2011).

Сучасні підходи до формування та реалізації політики регіонального розвитку передбачають побудову багатоаспектної моделі розвитку, на основі цього під політикою регіонального розвитку розуміється сукупність обґрунтованих ідей і концепцій розвитку, розроблених на центральному та регіональному рівнях, сфокусованих в інтегрованій системі стратегічних і поточних заходів та спрямованих на забезпечення збалансованого комплексного розвитку складових регіонального системного утворення, який сприяє ефективному відтворенню потенціалів регіону.

В сучасній науковій спільноті вже сформувалися різні методологічні концепції з різним рівнем і широтою охоплення, а саме: загальнонаукова методологія, міждисциплінарна методологія та методологія окремих наук. Різноманітність соціальних систем, як об’єктів публічного управління, відкриває шлях до методологічного плюралізму та одночасного використання різних рівнів методології публічного управління. Іншими словами, методологія публічного управління визначається як міждисциплінарним характером науки публічного управління та специфікою об’єкта і предмета дослідження. З урахуванням

викладеного вище, методологічна основа досліджень у галузі публічного управління залежить від ступеня розвиненості і можливостей як методології публічного управління, так і загальної методології соціальних наук (Петрос, 2012).

Скориставшись цими узагальненими підходами, можна запропонувати таку структуру методології дослідження публічного управління регіональним розвитком: загальнонаукова методологія, методологія на міждисциплінарному рівні, методологія науки “публічне управління” і методологія наукового дослідження регіонального розвитку.

З метою створення методології дослідження регіонального розвитку можна згрупувати конкретні наукові підходи. Зазначена методологія може поєднати наступні методи: системний, інституційний, діалектичний, структурно-функціональний, соціологічний, історичний, статистичний, ситуаційний, порівняльний аналіз, аналіз і синтез, індукція і дедукція, моделювання, вимірювання, описання, узагальнення, спостереження, картографічний, аналіз документів та ін.

Пропонуються такі етапи аналізу соціально-економічного розвитку регіону: етап аналізу механізму регіонального розвитку, який включає теоретичний аспект; етап аналізу специфіки соціально-економічного розвитку окремих регіонів, з фокусом на прикладний і фактологічний аспекти; етап аналізу організаційно-функціональної специфіки розвитку окремих регіонів, з орієнтацією на прикладний і інституційний аспекти; етап аналізу організаційно-функціональної специфіки розвитку окремих регіонів, що охоплює прикладний і верифікаційний аспекти. Наведена етапізація дозволяє здійснити моделювання публічного управління сталим регіональним розвитком. Регіональне системне утворення розглядається як поєднання чотирьох підсистем: економічної, соціальної, екологічної та управлінської. Розуміння того, процеси структурно-функціонального моделювання розвитку конкретного регіону сприятимуть ідентифікації основних учасників у чотирьох підсистемах та встановленню якості їх взаємозв’язків та взаємодії, які визначають стан системи і можуть бути сильними або слабкими, регулярними або нерегулярними дозволяє побудувати структурно-функціональну модель регіонального системного утворення (Горблюк, 2015).

В ході аналізу методологічних аспектів міжрегіональної інтеграції розглядаються особливості розуміння терміну “інтеграція”.

Особливою формою обмеженої територіальними рамками інтеграції є міжрегіональна інтеграція.

Аналіз літературних джерел підтверджує, що міжрегіональна інтеграція є універсальним, складним і багатоаспектним процесом. Тому необхідним є формування теоретико-методологічної бази для наукового забезпечення діяльності органів публічного управління у сфері побудови оптимальних міжрегіональних зв'язків.

Головною метою міжрегіональної інтеграції є досягнення оптимального соціально-економічного розвитку регіонів шляхом розв'язання територіальних проблем міжрегіонального характеру. До основних принципів міжрегіональної інтеграції включаються системність, динамічність, ділове партнерство, прагматизм, адаптивність, субсидіарність, цілеспрямованість, добровільність, співфінансування, прозорість, поступовість, рівність регіонів при взаємодії, легітимність інтересів регіонів, погодженість інтересів державних і регіональних органів влади.

Об'єктами міжрегіональної інтеграції є розвиток економічних та соціально-гуманітарних зв'язків між регіонами, а також вплив дій органів влади на інтеграційні процеси (Деркач, 2016; Дунаєв, 2016).

Можна доповнити перелік чинників взаємодії територій такими факторами, як спільне використання регіонами інфраструктури, включаючи енергетичну та транспортну інфраструктуру, а також спільне використання науково-дослідних розробок та природноресурсного потенціалу регіонів.

Узагальнення сукупності методологічних підходів дослідження процесів міжрегіональної інтеграції дозволяє стверджувати, що міжрегіональна інтеграція є інноваційним напрямом політики регіонального розвитку та ефективність інтеграційних процесів задається і регулюється системним і цілеспрямованим впливом органів публічного управління на встановлення економічних, соціально-гуманітарних та інших зв'язків між регіонами.

Порівняльно-історичний розгляд галузевого та регіонального підходів до формування політики регіонального розвитку виявляє те, що уряди низки європейських країн в 1950-1980-х роках використовували практику прямого втручання для підтримки всього промислового сектору з метою уповільнення або зупинки занепаду старих промислових галузей. Цей підхід був названий галузевою політикою, оскільки він спрямовувався на конкретні галузі. Але, попри зусилля країн у впровадженні ефективної

політики регіонального розвитку, виникли соціально-економічні проблеми на певних територіях цих країн. Це призвело до переходу від підтримки окремих галузей та секторів до заходів, спрямованих на розвиток конкретних регіонів, тобто до формування регіонального підходу. Регіональний підхід полягає у створенні сприятливих умов для розвитку регіону як системи, а не в безпосередній підтримці окремих галузей. Державна політика сприяння економіці, до певної міри, відмовилася від галузевого спрямування, замінюючи його комплексним управлінським впливом, спрямованим на розвиток всього регіону (Романюк, 2013).

Інтегрований підхід до реалізації державної регіональної політики передбачає поєднання трьох компонентів політики регіонального розвитку: секторального (галузевого), територіально-просторового і управлінського. Це дозволяє уточнити підхід до розробки політики регіонального розвитку в сучасних умовах в Україні. Актуальним є впровадження моделі політики, яка є характерною для унітарних європейських країн. Ця модель передбачає реалізацію загальнонаціональних інвестиційних програм, розроблених на основі консультацій з органами влади регіонального рівня, в поєднанні з додатковою регіональною політикою, яка фінансується спільно. Така регіональна політика здійснюється, планується, реалізується та моніториться переважно органами влади на регіональному рівні (Методологія планування, 2016).

На основі розгляду основних взаємопов'язаних складових процесу міжрегіональної інтеграції визначено, що одним з інструментів міжрегіональної інтеграції є міжрегіональні інноваційні проекти. Для оцінки ефективності міжрегіонального інвестиційного проекту може використовуватись система показників, яка побудована на основі чотирьох складових: економічної, соціальної, бюджетної та екологічної.

В сучасних умовах однією з головних проблем регіонального розвитку в Україні є його інституційна складова, яка характеризується недостатньою розвиненістю та роллю, що зростає в трансформаційних умовах. Формування системи інститутів для забезпечення активізації процесів регіонального розвитку загалом та міжрегіональної інтеграції зокрема є важливою передумовою успішності реформ.

Аналіз наукової літератури показав, що в роботах загалом панує думка, що інтеграція вимагає не лише міжрегіональної співпраці, але й інституційного врегулювання через формування нових управлінських інститутів.

Дослідження нормативно-правової сфери міжрегіональної інтеграції дозволяє зробити висновок, що у вітчизняному законодавстві відсутнє нормативно закріплене визначення цього терміну. Можна запропонувати таке визначення: міжрегіональна інтеграція – це процес побудови системи взаємозв'язків між соціальною, економічною, екологічною та управлінською підсистемами двох або більше регіональних системних утворень з метою ефективного розподілу ресурсів для досягнення нового, вищого рівня розвитку регіонів, що інтегруються.

Визначення релевантних тенденцій інтегративних процесів показує, що однією з таких тенденцій є спрямування зусиль інститутів державної влади, органів місцевого самоврядування, громадських організацій на побудову мережевих структур та установа м міжрегіональних зв'язків за зразком мережевих моделей, які вже успішно впроваджуються в країнах Європейського Союзу як інструмент для забезпечення інтеграції.

Особливості формування та існування мереж необхідно враховувати при реалізації політики регіонального розвитку загалом, а також у питаннях міжрегіональної інтеграції зокрема. Врахування динаміки та адаптивності мереж допоможе створити більш ефективні та стійкі стратегії розвитку регіонів та сприятиме успішному зближенню різних регіонів через міжрегіональну інтеграцію (Jones, Hesterly, & Borgatti, 1997).

Аналіз літературних джерел, в яких розглядається проблематика смартспеціалізації, дозволяє зробити узагальнення про те, що основним припущенням стратегії розумної спеціалізації є виділення унікальних сильних сторін і можливостей, характерних для конкретної території. Вибір розумної спеціалізації спрямований на оптимальне використання ресурсів регіону шляхом найкращого поєднання потенціалу науки, освіти та економіки. Крім того, впровадження стратегій розумної спеціалізації в регіонах – це не одинична подія, а безперервний процес управління. Такий підхід підкреслює важливість стратегічного міжрегіонального співробітництва.

З розвитком методології смартспеціалізації все більшої значущості набуває її інтеграційна компонента. Тому одним із принципів, на яких базується концепція розумної спеціалізації, є розвиток кластерів та створення платформ міжрегіональної співпраці. З метою більш ефективного використання власних потенціалів кожного регіону пропонується впровадження побудови міжрегіональних

стратегій смартспеціалізації та запровадити нові положення та механізми для підтримки міжрегіонального співробітництва.

Необхідним є обмін між регіонами загальними базами даних, галузевими та технологічними визначеннями тощо. Крім того, створення постійного форуму для об'єднання та обговорення спільних для регіонів проблем і труднощів, а також ініціювання процесу обміну інформацією між регіонами з питань, пов'язаних з міжрегіональною співпрацею також може активізувати процеси міжрегіональної інтеграції.

Сьогодні формується новий тип впливу державної влади, заснований на ефективній взаємодії між владою, бізнесом та університетами. В основі такої моделі управління є платформа для стратегічної взаємодії з багатьма зацікавленими сторонами. Управління потрійною взаємодією мобілізує спроможність приймати рішення в державному та приватному секторах і ставить університети та освітній сектор в цілому в центр стратегій зростання – як постачальників навичок, так і інноваційних результатів.

Такий підхід вимагає від регіональних органів влади вдосконалювати свої стратегічні знання та навички для ефективного сприяння міжрегіональним інвестиційним проектам.

Імплементация в практику регіонального управління підходу смартспеціалізації створює передумови для інтенсифікації інтеграційних процесів та формування внутрішніх і зовнішніх умов для конкурентоспроможного розвитку України (Швець, 2021).

В умовах сьогодення формування ефективної системи публічного управління вимагає постійного удосконалення політичних та економічних інститутів. Раціональні зміни, наскільки складними і неймовірними вони не були б, – необхідні, інакше ці інститути втраять гнучкість і адаптивність, вони не зможуть встояти перед новими та складними соціально-економічними викликами. В наші дні, коли реформування потребують не тільки процеси вибору політичного спрямування, але перш за все методи прийняття політичних рішень, трансформація означає звернення до здібностей, знань і професіоналізму людей і створення інститутів, які вміють керувати та розпоряджатися неоціненним людським капіталом.

Досягнення цих завдань неможливо без використання сучасних цифрових технологій. Нові технології, надавши управлінцям та громадянам можливість співпрацювати, прискорюють доступ не лише до інформації, часом надмірної, а й до цінного колективного знання та творчості, необхідної для відбору

оптимальних інноваційних пропозицій та рішень.

Сьогодні практичним відображенням ідеї електронного урядування з метою трансформації публічного управління стає концепція платформного управління, яка пройшла шлях від візіонерського прогнозу щодо майбутнього публічного управління до успішного практичного впровадження у багатьох країнах (O'Reilly, 2010; Janssen, & Estevez, 2013).

З метою побудови концепту "платформне управління міжрегіональною інтеграцією" розглядаються теоретичні визначення поняттєвого апарату у цій сфері: поняття "цифрова платформа", поняття "державна цифрова платформа", класифікація цифрових платформ за типами відповідно до їх функцій, умови існування, загальний устрій тощо. На основі розгляду теоретичних визначень поняттєвого апарату у цій сфері пропонується таке визначення: державна цифрова платформа управління міжрегіональною інтеграцією є програмним забезпеченням з централізованим механізмом управління, яке створене відповідним центральним органом виконавчої влади, для виконання функцій генерації

публічно-управлінських рішень щодо побудови ефективної системи міжрегіональних зв'язків.

Впровадження державної цифрової платформи як інструменту управління міжрегіональною інтеграцією сприятиме підвищенню ефективності публічно-управлінських рішень, зниженню транзакційних витрат на управління, а також забезпечить досягнення нового якісного рівня регіонального розвитку в Україні.

Висновки.

Важливим аспектом є зближення наукових досліджень із практикою публічного управління. У контексті глобалізації виникає потреба у розумінні та адаптації кращих практик публічного управління з урахуванням міжнародного досвіду. Зростання використання цифрових технологій в публічному управлінні сприяє підвищенню ефективності та прозорості процесів, що регулюють регіональний розвиток. Завдяки збільшенню складності викликів у сучасних умовах, моделі управління стають більш адаптивними та гнучкими, спрямованими на реагування на зміни в економічному, соціальному та екологічному середовищах.

БІБЛІОГРАФІЧНІ ПОСИЛАННЯ

- Гонта, О. І. (2013). Методологічні аспекти адаптації регіонального розвитку до умов глобалізації економіки. *Науковий вісник Чернігівського державного інституту економіки і управління. Серія 1 : Економіка*, 2, 67-71.
- Горблук, С. А. (2015). Структурно-функціональна модель регіональної інноваційної системи. *Ефективність державного управління*, 45, 183-190.
- Деркач, Т. В. (2016). Важелі й механізми управління інтеграційними процесами у регіональному економічному просторі. *Науковий вісник Ужгородського національного університету. Серія : Міжнародні економічні відносини та світове господарство*, 8(1), 62-66.
- Дунаєв, І. В. (2016). Вплив інтеграційних процесів на модернізацію регіональної економічної політики. *Теорія та практика державного управління*, 1, 116-125.
- Кузнецов, А. О. (2011). Регіональний розвиток. Ю. В. Ковбасюк (Ред.), *Енциклопедія державного управління*, (у 8 томах), (Том 5: Територіальне управління, с. 320). Київ: Національна академія державного управління при Президентіві України.
- Методологія планування регіонального розвитку в Україні. (2016). *Проект Європейського Союзу «Підтримка політики регіонального розвитку України»*. Відновлено з http://green.ucci.org.ua/wp-content/uploads/2016/11/1_METODOLOG_YA_PLANUVANNYA_REG_ONALNOGO_ROZVYTKU.pdf
- Петрос, О. (2012). Інституціональний підхід як методологічна основа дослідження та аналізу соціальних систем у державному управлінні. *Збірник наукових праць Національної академії державного управління при Президентіві України*, 2, 208-220.
- Реутов, В. Є., & Головченко, Н. З. (2010). Генезис теоретичних поглядів на регіон та регіональний розвиток. *Економіка та держава*, 3, 17-22.
- Романюк, С. А. (2013). Еволюція підходів до підтримки регіонального розвитку в країнах світу. *Ефективна економіка*, 2. Відновлено з <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1829>
- Швець, Н. В. (2010). Розвиток міжрегіонального партнерства в рамках формування стратегії смартспеціалізації. *Економіка та суспільство*, 33. Відновлено з <https://economyandsociety.in.ua>
- Janssen, M. & Estevez, E. (2013). Lean government and platform-based governance – Doing more with less. *Government Information Quarterly*, 30(1), 1-8. Retrieved from <http://10.0.3.248/j.giq.2012.11.003>
- Jones, C., Hesterly, W., & Borgatti, S. (1997). A General Theory of Network Governance: Exchange Conditions and Social Mechanisms. *Academy of Management Review*, 22(4), 911-945.
- O'Reilly, T. (2010). Government as a platform. *Opening Government: Transparency and Engagement in the Information Age*, 6(1), 13-40.

REFERENCES

- Derkach, T. V. (2016). Levers and Mechanisms of Managing Integration Processes in the Regional Economic Space. *Scientific Bulletin of Uzhhorod National University. Series: International Economic Relations and Global Economy*, 8(1), 62-66.
- Dunayev, I. V. (2016). Impact of Integration Processes on Modernization of Regional Economic Policy. *Theory and Practice of Public Administration*, 1, 116-125.
- Honta, O. I. (2013). Methodological Aspects of Regional Development Adaptation to the Conditions of Economic Globalization. *Scientific Bulletin of Chernihiv State Institute of Economics and Management. Series 1: Economics*, 2, 67-71.
- Horbiuk, S. A. (2015). Structural-Functional Model of Regional Innovation System. *Efficiency of Public Administration*, 45, 183-190.
- Janssen, M., & Estevez, E. (2013). Lean government and platform-based governance – Doing more with less. *Government Information Quarterly*, 30(1), 1-8. Retrieved from <http://10.0.3.248/j.giq.2012.11.003>
- Jones, C., Hesterly, W. & Borgatti, S. (1997). A General Theory of Network Governance: Exchange Conditions and Social Mechanisms. *Academy of Management Review*, 22(4), 911-945.
- Kuznetsov, A. O. (2011). Regional Development. In Yu. V. Kovbasyuk (Ed.), *Encyclopedia of Public Administration* (in 8 Volumes), (Vol. 5: Territorial Administration, p. 320). Kyiv: National Academy of Public Administration under the President of Ukraine.
- Methodology of Regional Development Planning in Ukraine. (2016). *European Union Project "Support to Regional Development Policy of Ukraine"*. Retrieved from [http://green.ucci.org.ua/wp-content/uploads/2016/11/1 _METODOLOG_YA_PLANUVANNYA_REG_ONALNOGO_ROZVYTKU.pdf](http://green.ucci.org.ua/wp-content/uploads/2016/11/1_METODOLOG_YA_PLANUVANNYA_REG_ONALNOGO_ROZVYTKU.pdf)
- O'Reilly, T. (2010). Government as a platform. *Opening Government: Transparency and Engagement in the Information Age*, 6(1), 13-40.
- Petroie, O. (2012). Institutional Approach as Methodological Basis for Research and Analysis of Social Systems in Public Administration. *Collection of Scientific Papers of the National Academy of Public Administration under the President of Ukraine*, 2, 208-220.
- Reutov, V. Ye., & Holovchenko, N. Z. (2010). Genesis of Theoretical Views on Region and Regional Development. *Economics and State*, 3, 17-22.
- Romaniuk, S. A. (2013). Evolution of Approaches to Support Regional Development in the World Countries. *Efficient Economy*, 2. Retrieved from <http://www.economy.nayka.com.ua/?op=1&z=1829>
- Shvets, N. V. (2010). Development of Interregional Partnership within the Framework of Smart Specialization Strategy. *Economics and Society*, 33. Retrieved from <https://economyandsociety.in.ua>